

figes om det, som omtrent om alle Lønninger, der ere fastsatte ved Love — jeg agter ganske vist Ministeriets midlertidige Afgjørelse af dette og det kongelige Regulativ, fordi det er fremkommet i Kraft af Lovbestemmelse, lige i Gyldighed med Lønningslove, — men naar nu den ærede Ordfører vil have sin Grundætning anerkjendt, at det ikke kommer Rigsdagen ved, naar det engang er fastsat ved Lønningslov, — thi kongeligt Regulativ er der jo ikke mere — hvorfor stiller da den ærede Ordfører ikke Forslag om at udstemme saagodtsom det Bæsentligste af Finansloven; thi det Meste er Lønninger, som ere fastsatte ved Lønningslove, saa væk dermed; thi Rigsdagen har ved at vedtage Loven frakjendt sig selv Skyldighed derpaa, og hvorfor saa fylde Finansloven dermed? Jeg turde maaskee snarere sige, det er Gip som Gap; sætter man Lønningsfasterne ind i Finansloven, naaget man har vedkjendt sig dem, saaledes at de ikke kunne forandres fra det ene Aar til det andet — og jeg troer selvfølgelig, at det ikke blot er rigtigt men nødvendigt for Statshuusholdningen — saa kan man ogsaa gjøre det her i dette Tilfælde, men det skal strengt holdes indenfor Linien, da det udredes af Reservesonden, som Staten ganske vist staaer i et vist Forhold til, men som den dog ikke ubetinget hvert Aar kan komme til at styde til. Det maa altsaa ansees for ganske tilsvarende til vor sædvanlige Fremgangsmaade. Med Hensyn til Beløbs Størrelse have Forslagsstillerne ganske vist været i Forlegenhed; thi den ærede Minister har meddeelt Udvalget, da det bad ham om Forslag til et Budget for at stille det op her, at han ikke var istand til at give Rigsdagen dette. Det klinger unægteligt noget underligt, naar der staaer i Loven, at Justitsministeren fastsætter et midlertidigt Budget; der maa altsaa være Noget fastsat om dette Forhold, men den høitærede Minister har dog ikke kunnet give os nogen Veiledning i denne Sag. Forslagsstillerne have da taget det sidst afslagne Regnskab af Formynderriet for sig, afrundet forskjellige Summer og efter et Stjornedsat en Deel Beløb, som man antog være betydelig større i den Overgangstilstand, som Overformynderriet har været i det første Aar,

efter at Loven udkom, og man er derved kommen til disse Tal; men for at det ikke i mindste Maade skal fremtræde generende for Administrationen eller angribe Betydningen og Gyldigheden af Justitsministerens midlertidige Afgjørelse og det endelige Regulativ, saa er der føiet en lille Linie til — hvad man dog maaskee vil anerkjende — og der staaer, at „de opførte Beløb ere calculatoriske“. Man kan jo saae det forandret ved 3die Behandling; blot Ministeren vil sige: dette Budget er approberet for næste Aar, saa vil det blive vedtaget ved 3die Behandling, og saa ville Forslagsstillerne sige: „vel“. Ved at optage disse, saa vil det vel tildeels bilve lidt lettere med Hensyn til denne Deel og med Hensyn til flere dertil hørende Forhold, for Statsrevisionen, at have nærmere Tilsyn med denne Sag. Nu kommer endelig sidste Deel af Forslaget: „Overformynderriets Regnskab optages paa Statsregnskabet“; dette er ganske vist Kjernen. Dette er en Anvitsning, hvorved vi ønske at gjøre gjældende, at vi ville komme til Regnskab om, hvorledes Justitsministeren udfører denne Deel af sin Forretning. Det er let at sige: Det er under Justitsministerens Ansvar, saa kunne vi være trygge. Nei, det kunne vi slet ikke; men vi maae ogsaa vide: Har dette Ansvar den Betydning, det skal have? og saa maa man undersøge, hvorvidt der er Anledning til at gjøre Ansvar gjældende mod Vedkommende. Det er ved denne Linie, at man vil søge at opnaae dette. Nu skal jeg, for ikke at blive misforstaaet, erklære, at jeg nærer ikke den ringeste Tvivl om, at Overformynderriet bestyres ikke blot i Almindelighed, men ogsaa i Enkeltbederne fuldstændig forpærligt. Det er ikke for at fremkomme med nogen Misbilligelse eller Mistillid med Hensyn til Noget eller Noget i denne Sag vedkommende; men just derfor kan man ogsaa fremtræde saameget desto roligere med et saadant Forslag, naar det fremgaaer af sunde og rigtige constitutionelle Grundætninger (Justitsministeren: Hør!), og hvilke ere da disse? Det er dem, der ere henteede fra Bestemmelserne i den nævnte Lov af 26de Mai 1868; dens § 5 bestemmer, at Staten garanterer de Amyndige deres Midler,